

# کِتَابِ رُوت

## خَانَوَارِ الْيَمَلِكِ وَ نَعُومَى

۱ دَ زَمَانِ حُكْمَرَانِي قَاضِي هَا، دَ سَرزَمِينِ اِسْرَائِيلِ قَحطِي پَيِدَا شُدَ و يِگِ آدَمِ اَز شَارِ بَيْتِ-لَحَمِ مَنْطِقَه يَهُودَا قَد خَاتُو و دُو بَاچَه خُو كُوجِ كَد و دَ مُلْكِ مَوآبِ دَ عِنَوَانِ بِيگَنَه زَنَدَگِي مُوكَد. ۲ نَامِ اَزُو آدَمِ الْيَمَلِكِ و نَامِ زَنِ شِي نَعُومَى و نَامِ بَاچَه هَايِ شِي مَحَلُونِ و كَلِيُونِ بُوَد. اُونَا اَز مَرْدَمِ اِفْرَاتَه بُوَد و دَ شَارِ بَيْتِ-لَحَمِ دَ مَنْطِقَه يَهُودَا زَنَدَگِي مُوكَد. خُلَاصَه، اُونَا دَ مُلْكِ مَوآبِ رَفْتَه دَ اُونَجِي مَند. ۳ مِگَمِ الْيَمَلِكِ شُوِي نَعُومَى فَوْتِ كَد و اُو قَد دُو بَاچَه خُو تَنهَا مَند. ۴ اُمُو دُو بَاچَه اَز دُخْتَرُونِ مَوآبِي خَاتُو گِرِفْتِ كِه نَامِ يِگِ شِي عورَفَه و نَامِ دِيگَه شِي رُوتِ بُوَد و اُونَا تَقْرِيبًا دَه سَالِ دَ اُونَجِي زَنَدَگِي كَد. ۵ اوخْتَه مَحَلُونِ و كَلِيُونِ اَمِ فَوْتِ كَد و نَعُومَى اَز هَر دُو اولَادِ و اَز شُوِي خُو مَند.

۶ بَعْدِ اَزُو نَعُومَى قَد بِيَرِي گُونِ خُو بَالَه شُدَه آمَادَگِي گِرِفْتِ تَا اَز مُلْكِ مَوآبِ پَسِ دَ جَايِ خُودِ خُو بُورَه، چُونِ اُو دَ مَوآبِ شَنِيدُدَ كِه خُدَاوندِ دَ بِلَه قَوْمِ خُو نَظَرِ كَدَه<sup>۱</sup> و دَزُوا حَاصِلَاتِ پَرِيْمُو دَدَه. ۷ پَسِ اُو قَد دُو بِيَرِي خُو اَمْرُو جَايِ كِه زَنَدَگِي مُوكَدِ كُوجِ كَد و دَ رَاهِ خُو رِيِي شُدَه پَسِ دَ سَرزَمِينِ يَهُودَا رَفْت. ۸ مِگَمِ نَعُومَى دَ دُو بِيَرِي خُو كُفْت: ” هَر دُوِي شُمُو پَسِ دَ خَانَه اَبَه خُو بُورِيَدِ و خُدَاوندِ دَ حَقِ شُمُو نِيكِي كَنَه، اُمُو رَقْمِيكَه شُمُو دَ حَقِ مَرْدَه هَايِ مَه و اَمِ دَ حَقِ اَزْمَه نِيكِي كَدِيَد. ۹ خُدَاوندِ دَزِ شُمُو بَخْتِ خُوبِ نَصِيْبِ كَنَه تَاكَه هَر كُدَمِ شُمُو شُوِي دِيگَه كَدَه دَ خَانَه اَزُو آرَامِ شَنِيد. ” اوخْتَه نَعُومَى رُويِ اَزُوا

<sup>۱</sup> ۶:۱ یعنی د بِلَه بَنِي اِسْرَائِيلِ نَظَرِ لُطْفِ كَدَه.

ره ماخ کد و اونا د آواز بلند چخرا کده <sup>۱۰</sup> دَزُو کُفت: "نه، مو قد ازتو پس موری و د مینکل قوم تو زندگی مونی."

<sup>۱۱</sup> مگم نعومی کُفت: "او دُخترن مه، دَور خورده پس بورید. چرا میخاهید که قد ازمه بورید؟ آیا کدم باچه د کوره مه آسته تاکه یگو روز شوی شمو شنه؟ <sup>۱۲</sup> نه، نیسته. پس بورید دخترای مه، چراکه بلده شوی گرفتو ما کلو پیر شدیم. اگه بگیم هنوز ام امید دَرُم و حتی اگه امشاو د شوی دده شَنم و یگ چند باچه ام د دنیا بیرم، <sup>۱۳</sup> آیا شمو تا جوان شدون ازوا ره صبر مونید و خودون خو ره از شوی کدو محروم مونید؟ نه دخترای مه، اوقات ازمه از شمو کده غدر تلخ آسته، چراکه دست خداوند یکسره د خلاف مه دراز شده." <sup>۱۴</sup> اوخته اونا بسم چخرا کد و غریه روی خُسَر مادر خو ره ماخ کده خدا حافظی کد. مگم روت خود ره دَزُو چسپند. <sup>۱۵</sup> و نعومی د روت کُفت: "اونه! خاتون ایور تو پس د پیش قوما و خدایون خو رفت؛ تو ام از پشت ازو بورو."

<sup>۱۶</sup> لیکن روت دَزُو کُفت: "کلو شله نشو که از پیش تو بورم و تو ره ایله کُتم. ما نمورم، بلکه هر جای که تو بوری ما قد ازتو مورم و هر جای که تو بشینی ما ام امونجی میشیتم؛ و قوم ازتو، قوم ازمه و خدای ازتو، خدای ازمه آسته. <sup>۱۷</sup> د امزو جای که تو بمری ما ام مومرم و د امونجی دفن موشم. اگه چیزی جز از مرگ مره از تو جدا کُنه، خداوند ازی کده بلای بدتر ره د بله ازمه بیره." <sup>۱۸</sup> وختی نعومی دید که روت سخت تصمیم گرفته که قد ازو بوره، دیگه او ره چیزی نکُفت.

<sup>۱۹</sup> پس هر دوی ازوا ربی شده د بیت-لحم رفت. وختیکه د بیت-لحم رسید، تمام مردم شار از خاطر ازوا د شور آمد و خاتونو د بین خو موکُفت: "ای امو نعومی آسته؟" <sup>۲۰</sup> مگم نعومی دزوا کُفت: "مره «نعومی»<sup>a</sup> گوی نکنید، بلکه «مارا»<sup>b</sup> گوی کنید، چراکه خدای مُتعال زندگی مره تلخ کده. <sup>۲۱</sup> ما دست پر بر شدیم، و له خداوند مره دست خالی پس آورد. چرا مره «نعومی» موگید د حالیکه خداوند مره خار-و-ذلیل کده و قادر

<sup>a</sup> ۱:۲۰ «نعومی» یعنی «دلکش». <sup>b</sup> ۱:۲۰ «مارا» یعنی «تلخ»

مُطَلَقَ دَ سَرِ مَه بَلَا أوردِه. <sup>۲۲</sup> خُلاصَه، نَعُومِي قَد بِيَرِي مَوآبِي خُو رُوتِ قَتِي پَسِ اَمَدِ  
و اُونَا دَ شُرُوعِ جَوِ دِرُو دَ شَارِ بِيَت-لَحَمِ رَسِيَدِ.

۲ دَ اُونَجِي نَعُومِي اَز طَرَفِ شُوي خُو اِلِيْمَلِكِ يِگِ قَوما دَشْتِ كِه اُو اَوْلَادِ بَابِه  
اِلِيْمَلِكِ و نَامِ اَزُو بوعَزِ بُوَد. اُو يِگِ اَدَمِ ثُرُوْتَمَنَد-و-مَرْدُمَدَارِ بُوَد. <sup>۲</sup> دَمَزُو غَيَتِ  
رُوتِ مَوآبِي دَ نَعُومِي كُفْت: "مَرِه بِيَلِ كِه سَرِ كِشْتِ هَا بَورُمِ و هَر كِسِي كِه رُوي خَوشِ  
نِشُو بَدِيَه اَز پُشْتِ دِرُوگَرَايِ شِي رِفْتِه خَوشِه-چِينِي كُنْم." و نَعُومِي دَ زَشِي كُفْت: "بَورُو،  
دُخْتَرِ مِه." <sup>۳</sup> پَسِ اُو رَبي شُدِه دَ قَدِي پَلالِ دَرِ اَمَدِ و اَز پُشْتِ دِرُوگَرَا خَوشِه-چِينِي رِه  
شُرُوعِ كَد. اِتْفاقًا، اُو دَ يِگِ پَئِي زَمِينِ بوعَزِ كِه اَوْلَادِ بَابِه اِلِيْمَلِكِ بُوَد، دَاخِلِ شُد.

<sup>۴</sup> اَوخْتِه بوعَزِ اَز شَارِ بِيَت-لَحَمِ اَمَدِه دَ دِرُوگَرَا كُفْت: "خُداوندِ قَد شُمُو بَشِه!" و اُونَا دَ  
جَوَابِ شِي كُفْت: "خُداوندِ تُو رِه بَرَكْتِ بَدِيَه." <sup>۵</sup> و بوعَزِ دَ سَركارِگَرِ دِرُوگَرَا كُفْت: "اِي  
خَاتُونِ جَوَانِ اَز كِي اَسْتِه؟" <sup>۶</sup> و سَركارِگَرِ دِرُوگَرَا دَ جَوَابِ شِي كُفْت: "اُو اُمُو خَاتُونِ  
مَوآبِي اَسْتِه كِه قَد نَعُومِي اَز مَلِكِ مَوآبِ پَسِ اَمَدِه. <sup>۷</sup> اُو اَز مِه پُرسانِ كَد: 'اِجازه اَسْتِه  
كِه اَز پُشْتِ دِرُوگَرَا دَ مِينَكَلِ قَودِه هَا خَوشِه چِينِي كُنْم؟' بَعَدِ اَزُو دَ قَدِي پَلالِ رِفْتِ و اَز  
سَرِ صُبحِ تا اَلِي رِه خَوشِه چِينِدِه رَبي يِه و فِقْطِ يِگِ لِحْظِه دَ تِي چِپَرِي شِشْتِ و بَس."

<sup>۸</sup> پَسِ بوعَزِ دَ رُوتِ كُفْت: "كُوشِ كُو دُخْتَرِ مِه! دَ دِيگِه جَايِ بَلَدِه خَوشِه چِينِي نَرُو و  
اِينَجِي رِه اِيلِه نَكُو، بَلَكِه قَد كَنِيزايِ مِه دَ اَمِينَجِي بَش. <sup>۹</sup> چِيمِ خُو رِه دَمَزُو پَئِي زَمِي  
بِگِيرِ كِه اُونَا دِرُو مُونِه و اَز پُشْتِ اَزُوا بَورُو. ما دَ نَفْرَايِ خُو كُفْتِيمِ كِه دَرِ تُو دِستِ نَزَنِه  
و وختِيكِه تَشْنِه شُدِي اَز كُوزِه هَايِ آو كِه اُونَا رِه اَز چَاهِ پُر كَدِه، وُچِي كُو."

<sup>۱۰</sup> و رُوتِ قَدِ رُويِ خُو دَ زَمِي اُفْتَدِه اُو رِه اِحْتِرامِ كَدِ و كُفْت: "چَرَا نَظَرِ لُطْفِ تُو دَ  
بَلِه مِه قَرارِ گِرِفْتِه؟ ما خُو يِگِ بِيگَنِه اَسْتِم."

<sup>۱۱</sup> و بوعَزِ دَ جَوَابِ شِي كُفْت: "ما اَز تَمَامِ كَارَايِ تُو كِه دَ خُسْرَمَادَرِ خُو بَعَدِ اَز فَوْتِ  
شُوي خُو كَدِه خَبَرِ شُدِيمِ و اَمِ اَزِي كِه چَطُورِ آتِه، آبِه و جَايِ تَوُلْدِ خُو رِه اِيلِه كَدِه دَ  
مِينَكَلِ قَومِي كِه سَابِقِ نَمِينِخَشِيدِي، اَمَدِه. <sup>۱۲</sup> خُداوندِ عَمَلِ نِيكِ تُو رِه دَ پِيَشِ تُو بِيَرِه؛

خداوند، خُدای اسرائیل که دَ زیرِ پَر-و-بال شی پناه اُوردے، تُو ره اجرِ کاملِ بدیه. ”  
 ۱۳ و رُوت گُفت: ”ای بادار مه، تُو دَز مه عَدَر مَهرِبو آستی، چراکه مَرَه تَسَلی دَدی و  
 دَ کِنیز خُو تورای دِل-شِین گُفتی، اگرچَه ما مِثِلِ یِکی از کِنیزای تُو شُدِه نَمِیتُم.“  
 ۱۴ دَ وختِ نانِ چاشت بوَعزِ دَزشی گُفت: ”بیه اینجی و امزی نان بَگیر و لُغمه خُو ره  
 دَ سِرکه چوکَه کده بُخور.“ پس رُوت قدِ دِرَوگرا یِگ جای شِشت و بوَعز از گَندمِ پَریو  
 کده ام دَزشی دَد. رُوت خورده سیر شُد و یِگ مِقدار تَی بَخشی شی مَند. ۱۵ وختیکَه  
 اُو باله شُد و پس دَ خوشه چینی رفت، بوَعز دَ نفرای خُو اَمر کده گُفت: ”اُو ره بیلید  
 که از قَدی قَوده ها ام خوشه چینی کُنَه و مُزاجِم شی نَشَید. ۱۶ حتّی بعضی خوشه ها  
 ره از قَوده ها کَشیدِه دَ زمی پورته کُنید که اُو بلَدِه خُو بَچینه و اُو ره سرزنش نَکنید.“  
 ۱۷ پس رُوت تا شام دَ قَدی پِلالِ خوشه چینی کد و اُمُو خوشه های ره که چپنده بُود  
 تَپک کد، که تقریباً یِگ ایفه جو دَ دِست اُورد. ۱۸ a بعد ازو رُوت اُمُو جو ره دَ شانِه  
 خُو گِرِفته دَ شار رفت و خُسرمادر شی دید که چِیقس جَم کده. رُوت خوراکی ره که  
 بعد از سیر شُدون شی باقی مَندُد، کَشیدِه دَزُو دَد. ۱۹ پس خُسرمادر شی دَزُو گُفت:  
 ”امروز دَ کجا خوشه چینی کدی و دَ کَدَم جای کار کدی؟ خُدا اُمُو کس ره خَیرِ بدیه که  
 دَز تُو تَوَجُه کده.“ اوخته رُوت دَ بارِه اَمزُو کس که دَ زمین شی کار کُد دَ خُسرمادر  
 خُو نقل کده گُفت: ”نامِ اَمزُو آدم که ما امروز دَ زمین شی کار کُدَم، بوَعز آسته.“  
 ۲۰ و نَعومی دَ بیری خُو گُفت: ”خداوند اُو ره بَرَکتِ بدیه، چراکه اُو مَهرَبانی خُو ره از  
 زنده ها و مُرده ها دِریغ نَکده!“ و نَعومی بسمِ دَزُو گُفت: ”ای آدمِ نزدیکانِه مو آسته و  
 یکی اَمزُو کسای که باید سِرپرست<sup>b</sup> مو شَنه.“ ۲۱ اوخته رُوتِ موآبی گُفت: ”اُو حتّی  
 دَز مه گُفت که ’تُو قد کارگرای مه بَش، تا اُو غَیتیکَه اونا دِرُو زمینای مَرَه خلاص

a ۲:۱۷ «یِگ ایفه» تقریباً ده کیلوگرام موشه. b ۲:۲۰ ازی که دَ خانوارِ شُوی نَعومی هیچ مرد باقی  
 نَمَندُد لازم بُود که یِگو نزدیکانِه شی سِرپرستِ اَزُو و بیری شی شَنه و صاحبِ زمین شی. دَ زبونِ عبرانی  
 دَ جای کَلِمه «سِرپرست» کَلِمه «بازخَرد کُننده» نوشته یه.

کُنَه. " ۲۲ و نَعومی دَ بییری خُو رُوت گُفت: "اَرے دُختر مه، خُوبه که تُو قد کَنیزای اَزُو دَ زَمین شی بوری نِسبت دَری که دَ زَمین کسِ دِیگه بوری و اونا تُو ره آزار-و-اَدیت کنه. " ۲۳ پس رُوت تا اَخرِ دِرو جُو و گندُم قد کَنیزای بوَعزِ بَلدِه خوشه چِیندو مَند و اُو قد حُسرمادر خُو یگجای زندگی مُوكد.

۳

۱ دَمزُو غَیت نَعومی دَ رُوت گُفت: "دُختر مه، یگو کس ره بَلدِه تُو پَیدا نَکنم تا که زندگی تُو آرام شَنه؟ ۲ اونه، اَمُو بوَعزِ که تُو قد کَنیزای شی بُدی، اُو قَومای مو آسته، فامیدی؟ اُو امشاو دَ خرموجوی خرمونِ جُو ره باد مونه. ۳ پس جان خُو ره شُشته خود ره خوشبُوی کُو و خُوبترین کالای خُو ره پوشیده دَ سرِ خرموجوی بورُو. مگم تا وختیکه اُو از خوردو و وُچی کدو خلاص نَشده، خود ره دَزُو مَعرفی نَکُو. ۴ وختیکه خاو کد جای خاو شی ره نشانی کُو. بعد اَزُو بورُو و پایای شی ره لُچ کده دَ اُونجی خاو کُو. اوخته اُو دَز تُو مُوگیه که چی باید بُکنی. " ۵ و رُوت دَ جواب شی گُفت: "هر چیزی که دَز مه گُفتی ما اَمُطور مُونم."

۶ پس اُو دَ سرِ خرموجوی رفت و اَمُو رَقمیکه حُسرمادر شی دَزُو اَمر کُد، اَمُطور کد. ۷ وختی بوَعزِ خورده و وُچی کده تَب شی چاق شد، اُو رفته دَ لبِ خرمو خاو کد. پس رُوت تاشکی آهسته آهسته اَمَد و پایای شی ره لُچ کده خاو کد. ۸ دَ نیمِ شاو بوَعزِ تکان خورده بیدار شد و خود ره پَالُو دَده دید که یگ خاتُو دَ پَیدمونِ پای شی خاو کده. ۹ بوَعزِ پُرسان کد: "تُو کی آستی؟" رُوت گُفت: "ما کَنیز تُو رُوت اَستم. دامون خُو ره دَ سرِ کَنیز خُو بَندز، چراکه تُو یگ قَومای نزدیک و سرپرست مه آستی. " ۱۰ اُو گُفت: "آی دُختر مه، خُداوند تُو ره بَرکت بَدیه. امی مهربانی ره که آلی کدی از مهربانی اَوّل کده که دَ حقِ حُسرمادر خُو کدے بزرگتر آسته، چراکه دَ پُشتِ جوانای غریب یا پُولدار، نرفتی. ۱۱ آلی ترس نَخور دُختر مه، هر چیزی که از مه خاهش کدی، ما پوره مُونم، چراکه تمام شار و قوم مه تُو ره یگ خاتُونِ حُوب میدَنه. ۱۲ دُرست آسته که ما قَومای نزدیک و سرپرست تُو اَستم، لیکن از مه کده یگ قَوما و سرپرست دِیگه دَز تُو نزدیک

تَر آسته. <sup>۱۳</sup> اِمشاو ره دَ امینجی تیر کُو، صَباح اگه اُو نفر سرپرستی تُو ره دَ دِست خُو گِرِفَت، خُوبه، بیل که بَگیره. لیکن اگه سرپرستی تُو ره دَ دِست خُو نَگِرِفَت، مَرَه دَ خُداوند قَسم که ما سرپرستی تُو ره دَ دِست خُو مِیگِیرِم. آلی تا صَباح ره دَ امینجی خاو کُو.

<sup>۱۴</sup> پس رُوت تا صَباح دَ پیدَمونِ پای شی خاو کد، مگم صَباح‌گاه، پیش ازی که کس ره بَنخِشه اُو باله شُد، چُون بوَعز قد خود خُو گُفَت: ”نباید کسی بُقامه که ای خاتُو دَ خرموجوی اَمده.“ <sup>۱۵</sup> و بوَعز دز شی گُفَت: ”اُمو چادر ره که دَ سر خُو کدے بَیر و اوار کُو.“ پس رُوت چادر خُو ره اوار کد و بوَعز شَش مَنک جُو دَ مَنه چادر شی اَندخته دَ بَله شانِه شی ایشَت و رُوت دَ شار رفت. <sup>۱۶</sup> و خَتیکه دَ پیش خُسرمادر خُو اَمَد، اُو از رُوت پُرسان کد: ”آی دُختر مه، چِیز کار شُد؟“ اوخته، اُو از پَگِ کارای که اُمو نفر بلده اَزُو کُدَد، دز شی نقل کد <sup>۱۷</sup> و گُفَت: ”اینمی شَش مَنک جُو ره ام دز مه دَد و گُفَت که، دِستِ خالی دَ پیش خُسرمادر خُو تَرُو.“ <sup>۱۸</sup> پس نَعومی دز شی گُفَت: ”دُختر مه، قرار بَشی تا بَنگری که چِیز کار موشه، چُون اُو آدم تاکه اِمروز ای کار ره انجام نَدیه، آرام نَمیشینه.“

**۴** <sup>۱</sup> پس بوَعز دَ درگه شار رفت و دَ اُونجی شِشت. اوخته اُمو قَوما و سرپرست که بوَعز دَ باره شی توره گُفَتد اَزُونجی تیر موشد و بوَعز دَزُو گُفَت: ”او آلی، بیه یگ لحظه بَشی.“ و اُو آدم اَمده شِشت. <sup>۲</sup> و بوَعز ده نفر از ریش سفیدونِ شار ره کُوی کده دَزُوا گُفَت: ”بِیید که یگ لحظه بَشینی.“ و اونا جَم شُدِه شِشت. <sup>۳</sup> بوَعز دَمَزُو قَوما و سرپرست گُفَت: ”نَعومی که از سرزمینِ موآب پس اَمده، اُمو زمینِ برار مو اِلیمَلِک ره سَودا مَکُنِه.“ <sup>۴</sup> ما فِکر کُدَم، خُوبتر آسته که تُو ره دَزی باره خبر بَدیم و بَگِیم که اُو ره دَ حُضُورِ نفرای امزی مَجَلِس و ریش سفیدونِ قَوم مو بَخر. اگه اُو ره

خریده میگیری،<sup>۴</sup> بگیر. و لے اگه نمیخری مره بگی تا بفامم. چون بعیر از تو دیگه کس حق خریدو ره ندره و بعد از تو حق از مه یه. " و او آدم گفت: "ما خریده میگیرم."<sup>۵</sup> اوخته بو عَز گُفت: "د روزی که امو زمی ره از دستِ نَعومی میخری، پس روتِ موآبی، امو خاتونِ قوما ی فَوَت شُدِه مو ره ام باید بگیر، تاکه نامِ امزو مرحوم د میراث شی باقی بُمنه."

<sup>۶</sup> لیکن امو قوما و سرپرست گُفت: "دزی صورت ما نمی تَنم بلده خو بخرم؛ نَشنه که میراثِ خود مه خراب شنه. حقِ سرپرستی از مره تو بگیر، چون ما نمی تَنم سرپرستی کنم."

<sup>۷</sup> د او زمان د اسرائیل د باره سرپرستی گرفتو و یا خرید-و فروش زمی اینی رواج بود: و ختی که مردم میخواست یگو معامله ره قطعی کنه، یگ نفر کوشره خو ره از پای خو بُر کده د نفر طرفِ معامله خو میدد. ای کار د سرزمین اسرائیل د شکل یگ قانون وجود دشت.<sup>۸</sup> پس امو قوما و سرپرست د بو عَز گُفت: "خود تو امو زمی ره بلده خو بخر." و کوشره خو ره از پای خو بُر کد.

<sup>۹</sup> اوخته، بو عَز د ریش سفیدا و پگِ مردم گُفت: "شمو امروز شاهدِ آستید که تمام جایدادِ الیملیک و جایدادِ کلیون و محلون ره ما از نَعومی خریدم." <sup>۱۰</sup> ما امچنان روتِ موآبی، بیوه محلون ره گرفتُم تا خاتون مه شنه و نامِ قوما ی مرحوم مه د میراث شی باقی بُمنه و نامِ ازو از خانوار و منطقه شی از بین نروه. شمو امروز شاهدِ بشید." <sup>۱۱</sup> پس تمام مردم و ریش سفیدونی که د درگه شار موجود بود گُفت: "مو شاهدِ آستی. خُداوند ای خاتو ره که د خانه تو مییه مثلِ راحیل و لیه جور کنه، که اونا هر دوی شی خانه اسرائیل ره آباد کد. و تو د افراته کامیاب و د بیت-لحم نامتو شنی." <sup>۱۲</sup> و اولادای ره که خُداوند د وسیله امزی خاتونِ جوان دز تو میدیه، مثلِ خانوارِ فارصِ باچه تامار و یهودا بشه."

<sup>۴</sup>:۴ د نُسَخه عبرانی د جای «خریده میگیری» کلمه «باز خرید مونی» نوشته یه.

۱۳ پس بوعز رُوت ره خاتو کده قد ازو نزدیک شد و خداوند او ره امیدوار کد و روت یگ باچه د دنیا آورد. ۱۴ اوخته خاتونوی بیت-لحم د نعو می گفت: ”شکر-و-سپاس خداوند ره که نه ایشیت توبه و وارث<sup>a</sup> بشی و امروز تو صاحب نوسه شدی؛ مو دعا مونی که نام شی د اسرائیل باقی بمانه. ۱۵ او تازه کُننده جان تو و تیاقِ پیری تو موشه، چون پیری تو که تو ره دوست میدنه و از هفت باچه کده دز تو بهتر آسته، او امی باچه ره د دنیا آورده.“

۱۶ و نعو می نلغه ره گرفته د بعل خو ایشیت و نگاهداری شی ره د دست خو گرفت. ۱۷ و خاتونوی همسایه او ره نام کده گفت: ”ای باچه بلده نعو می تولد شده.“ و اونا نام شی ره عوبید ایشیت. عوبید آته یسی و یسی آته داوود بود. ۱۸<sup>b</sup> و اینی آسته پُشت نامه فارص:

فارص آته حصرون بود،

۱۹ و حصرون آته رام،

و رام آته عمیناداب،

۲۰ و عمیناداب آته نحشون،

و نحشون آته سلمون،

۲۱ و سلمون آته بوعز

و بوعز آته عوبید،

۲۲ و عوبید آته یسی

و یسی آته داوود بود.

<sup>a</sup> ۱۴: ۴ د جای «وارث» د زبون عبرانی «باز خرید کُننده» نوشته یه. <sup>b</sup> ۱۷: ۴ «عوبید» نام کوتای

«عوبدیاها» آسته، یعنی «غلام خداوند».